

Scrisori Catre Biserica - Scrisoarea 6

Written by M. L. Andreason

ISPASIREA

Cel care studiaza în mod serios despre ispasire va fi probabil mirat sa gaseasca, în timp ce consulta Spiritul Profetic, doua grupe de afirmatii aparent contradictorii privind ispasirea. O va gasi pe cea care spune ca Hristos "jertfindu-Se pe cruce, a facut ispasire deplina pentru pacatele norodului". Semnele Timpului, 28 iunie 1899. Va mai afla ca Tatal se înclina în fata jertfei de pe cruce, "recunoscând perfectiunea ei. "Este destul", spune El, "ispasirea este completa". Review and Herald, 24 septembrie 1901.

Dar în "Marea Lupta" va gasi urmatoarele: "La încheierea celor 2300 de zile, în 1844, Hristos a intrat în locul prea sfânt din sanctuarul din ceruri, pentru a încheia lucrarea de ispasire." La pagina 358 se afirma ca în "ispasirea finala, pacatele celui sincer pocait sunt sterse din rapoartele cerului." În Early Writings, la pagina 253 gasim ca "Isus a intrat în locul prea sfânt din ceruri la sfârșitul celor 2300 de zile din Daniel 8, pentru a încheia ispasirea".

Prima grupa de afirmatii pare sa spuna ca ispasirea a fost facuta la cruce; cealalta spune ca ispasirea finala va avea loc cu 1800 de ani mai târziu. Am gasit sapte afirmatii ca ispasirea a fost facuta la cruce; si douazeci si doua de afirmatii ca ispasirea finala va fi facuta în ceruri. Ambele afirmatii sunt desigur incomplete; s-ar putea sa mai fie si altele care au scapat atentiei mele. Este evident, totusi , ca nu pot sa ajung la adevar daca accept o grupa de afirmatii si o resping pe cealalta. Deci, problema este care dintre aceste afirmatii sunt adevarate? Care sunt false? Sau, ar putea fi adevarate ambele grupe? Daca este asa, cum pot fi ele armonizate? Am ramas uimit când, în revista Ministry din Februarie 1957, am gasit afirmatia ca "sacrificiul de pe cruce reprezinta ispasirea deplina, perfecta si finala." Aceasta este în completa contradictie cu declaratia sorei White ca ispasirea finala a început la 1844. M-am gândit ca ar putea fi o greseala de tipar, si am scris la Washington atragând atentia asupra problemei, dar am aflat ca nu era o greseala ci o afirmatie aprobata oficial. Daca sustinem înca autoritatea Spiritului Profetic, vom avea deci doua credinte contradictorii: ca ispasirea finala a fost facuta la cruce si ca ispasirea finala a început în 1844.

DEFINIȚIA ISPASIRII

Am asistat la câteva discutii despre înțelesul cuvântului ebraic "kaphar"- cuvânt folosit în original pentru "ispasire", dar aceasta nu prea m-a ajutat. Cea mai buna definitie pe care am gasit-o este o scurta fraza explicativa din "Patriarhi si profeti" pag. 358 care afirma simplu ca ispasirea, "marea lucrare a lui Hristos, sau stergerea pacatelor, era ilustrata de serviciile din

ziua ispasirii". Aceasta definitie este în armonie cu Textul din Levitic 16:23 care spune ca "preotul va face ispasire pentru voi, ca sa va curateasca, si sa fiti curatiti de toate pacatele voastre înaintea Domnului." Ispasirea este definita aici ca fiind "curatirea de pacate". Si întrucât pacatul este cauza despartirii dintre Dumnezeu si om, îndepartarea pacatului creeaza posibilitatea unirii omului cu Dumnezeu. Si aceasta este ispasirea.

Hristos n-a avut nevoie de ispasire, pentru ca El si Tatal au fost tot timpul una (Ioan 10:30). Hristos S-a rugat pentru ucenicii Sai "ca ei sa fie una, cum Tu, Tata, esti în Mine, si Eu în Tine, ca toti sa fie una în Noi" (Ioan 7:21).

Definitia ispasirii (atonement în engleza) ca fiind formata din trei cuvinte: at - one - ment (într-un cuget), este considerata de catre unii ca fiind învechita sau demodata, dar exprima totusi un adevar vital. Sora White a folosit-o. Ea spune: "doar daca accepta ispasirea facuta pentru ei prin sacrificiul reparator al lui Isus, care este ispasirea, împacarea noastra cu Dumnezeu." MS. 122, 1901.

Planul lui Dumnezeu este ca "la împlinirea vremii sa uneasca iarasi toate lucrurile într-unul, în Hristos."(Efeseni 1:10).Când se întâmpla aceasta, familia din ceruri si familia de pe pamânt sunt una." HLL pag. 835. Atunci, "un puls de armonie si fericire va strabate întreaga creatiune". Marea Lupta pag. 678. În cele din urma, ispasirea este completa.

DOUA FAZE ALE ISPASIRII

O mare parte din confuzia cu privire la ispasire se naste din neglijarea recunoasterii celor doua parti ale ispasirii. Retineti ce s-a spus despre Ioan Botezatorul: "El nu distingea clar cele doua faze ale lucrarii lui Hristos - ca jertfa suferinda si ca rege învingator." HLL pag. 136,137. În cartea "Întrebari din doctrina" se face aceeasi greseala. Autorul nu distinge clar, de fapt nu face nici o distinctie între cele doua faze pe care pare sa nu le cunoasca, si de aici apare confuzia.

PRIMA FAZA

Prima faza a ispasirii lui Hristos este cea a sacrificiului. Aceasta începe înainte de a fi lumea, include întruparea, viata lui Hristos pe pamânt, ispitirea din pustie, Ghetsemanii, Golgota, si se sfârseste când vocea lui Dumnezeu îl cheama pe Hristos din "temnita de piatra a mortii". Capitolul 53 din Isaia este o ilustratie emotionanta a acestora.

Satana l-a învins pe Adam în gradina Edenului, si în scurt timp, aproape întreaga lume a ajuns în stapânirea sa. În timpul lui Noe doar opt suflete au intrat în corabie. Satan se proclamase print al acestei lumi, si nimeni nu contesta acest lucru. Dar Dumnezeu n-a recunoscut pretentiile de stapânitor ale lui Satan, si, când Hristos a venit pe pamânt, Tatal "a dat lumea în mâinile Fiului, ca prin lucrarea Sa de mijlocire sa poata dovedi sfintenia si obligativitatea fiecarui precept al legii divine." Bible Echo, ianuarie 1887.

Aceasta era o provocare adresata pretentiilor Satanei, si astfel a început în mod serios marea lupta dintre Hristos si Satana.

"Hristos a luat locul lui Adam, care cazuse. El trebuia sa biruiasca acolo unde Adam fusese învins." Review and Herald, 24 februarie 2874. "Isus s-a oferit voluntar sa satisfaca cele mai

înalte pretenții ale legii". Ibid. 2 septembrie 1890. "Hristos S-a pus garant pentru orice barbat sau femeie de pe pamânt". Ibid. 27 februarie 1900.

Întrucât Satana pretindea ca lumea este proprietatea sa, era nevoie ca Hristos să-l înfrânga, înainte de a-Si lua în stăpânire regatul. Satana stia acest lucru, și de aceea a încercat să-L omoare pe Hristos îndată după ce S-a născut. Totuși, întrucât o luptă între Satana și un prunc neajutorat, culcat într-o iesle, n-ar fi fost cinstită, Dumnezeu a zadărnicit-o.

Prima confruntare reală dintre Hristos și Satana a avut loc în pustie. După patruzeci de zile de post, Hristos era slăbit și sleit de puteri, la un pas de moarte. În acest timp, Satan l-a atacat. Dar Hristos i-a rezistat, chiar "pâna la sânge", și Satan a fost silit să se retragă înfrânt. Dar n-a renunțat. În tot timpul lucrării lui Hristos, Satana a fost pe urmele Sale, luptând cu înversunare, în orice moment, împotriva Lui.

GHETSEMANI

Apogeul luptei dintre Hristos și Satana a avut loc în grădina Ghetsemani. Până atunci, Hristos avusese întotdeauna asigurarea aprobării Tatalui. Dar acum El "era răpus de o teamă teribilă ca Dumnezeu își întorsese fața de la El". Spiritul Profetiei, vol. 3, pag.95. Dacă Dumnezeu L-ar fi parasit, ar fi putut El să reziste Satanei, și mai degrabă să moară, decât să cedeze? "De trei ori umanitatea Sa a dat înapoi în fața ultimului, supremului sacrificiu... Soarta omenirii atârna în balanță." Ibid. pag. 99. "Întrucât prezenta Tatalui îi fusese retrasă, ei L-au văzut copleșit de întristare, o întristare care o depășea pe cea a ultimei lupte cu moartea." HLL pag. 759. "El cazuse la pamânt, pe moarte, dar, cu ultima farâmă de putere, murmură, "Dacă acest pahar nu poate fi îndepărtat fără să-l beau, făca-se voia Ta". O pace cerească a coborât peste fața Lui însângărată. El îndurase ceea ce nici o ființă umană n-ar fi putut îndura; El gustase chinurile morții pentru fiecare om." HLL pag.694. În moartea Sa, El era învingător. "Când Hristos a strigat "S-a sfârșit!" Dumnezeu a răspuns "S-a sfârșit, rasa umană va avea o nouă sansă". Pretul de răscumpărare a fost plătit și Satana a căzut ca un fulger din cer." MS. 11, 1897.

"Privind la cruce, Tatal era multumit. El a spus "este destul, jertfa este deplină". Semnele Timpului, 30 septembrie 1899. Trebuia, totuși să se arate lumii o manifestare severă a mâniei lui Dumnezeu, și astfel "în mormânt, Hristos a fost prizonierul justiției divine." M.V.F. 24 februarie 1898. Trebuiau să existe destule dovezi că moartea lui Hristos a fost reală, și, de asemenea, El trebuia să rămână în mormânt o perioadă de timp hotărâtă". Review and Herald, 26 aprilie 1898. Când această perioadă s-a sfârșit "un mesager a fost trimis pentru a-L elibera pe Fiul lui Dumnezeu de datoria pentru care Se pusese garant și pentru care făcuse ispasire deplină". MS. 94, 1897.

"În rugăciunea de mijlocire a lui Isus înaintea Tatalui, El susține că a îndeplinit condițiile care-L obliga pe Tatal să-Si îndeplinească partea Sa din contractul făcut în ceruri, cu privire la omenirea căzută. El se roagă "Am sfârșit lucrarea pe care Mi-ai dat-o." Sora White explică: "Această însemnă că El Si-a clădit un caracter drept, aici pe pamânt, ca un exemplu de urmat pentru oameni". Spiritul Profetiei, vol. 3, pag. 260.

"Contractul" făcut în ceruri, între Tatal și Fiul, conținea următoarele:

1. Fiul trebuia sa-Si cladeasca un "caracter drept, aici, pe pamânt, ca un exemplu de urmat pentru oameni".
2. Hristos nu trebuia doar sa-Si dezvolte un astfel de caracter, ci sa demonstreze ca si omul poate face acest lucru; si astfel omul avea sa devina "mai de pret decât aurul".
3. Daca Hristos reusea astfel sa-l prezinte pe om ca fiind o faptura noua în Isus Hristos, atunci Dumnezeu trebuia "sa-l primeasca pe omul pocait si ascultator, si sa-l iubeasca asa cum L-a iubit pe Fiul Sau". Spiritul Profetiei, vol.3, pag. 260; Marea Lupta, pag. 790.

Hristos "a împlinit o faza a lucrării Sale preotesti, murind pe cruce. Acum El îndeplinește o alta faza, mijlocind înaintea Tatălui pentru pacatosii pocăiti si credinciosi, prezentând lui Dumnezeu jertfele poporului Sau". MS. 42, 1901. "În întruparea Sa, El a mers pâna la capat ca jertfa, dar nu ca rascumparator". MS. 111, 1897. Pe Golgota, El a fost victima, jertfa. Ca jertfa, El a mers pâna la capat. Dar acum începe lucrarea Sa ca rascumparator. "Când Hristos a strigat "S-a sfârșit!" mâna nevăzuta a lui Dumnezeu a rupt materialul trainic din care era facuta perdeaua din templu, de sus pâna jos. Calea spre Sfânta Sfintelor a fost deschisa". Ibid.

La cruce, prima faza a lucrării lui Hristos ca "jertfa" a luat sfârșit. El Își "dusese pâna la capat" sacrificiul. Își împlinise lucrarea. Si acum, dupa ce Tatăl a aprobat sacrificiul Sau, a fost înputernicit sa fie Salvatorul omenirii. La încoronarea care a avut loc patruzeci de zile mai târziu, El a primit toata puterea în cer si pe pamânt si a fost instalat oficial ca Mare Preot.

A DOUA FAZA

"Dupa înaltarea Sa, Mântuitorul nostru Si-a început lucrarea de Mare Preot...ca si în serviciul tipic, El Si-a început slujba în Sfânta, iar la sfârșitul zilelor profetice, în 1844...El a intrat în Sfânta Sfintelor pentru a desfasura ultima parte a lucrării Sale solemne, pentru a curati sanctuarul". Spiritul Profetiei, vol. 4, pag.265,266. Tot la pagina 266 sora White repeta, aparent pentru a sublinia, ca "la sfârșitul celor 2300 de zile, în 1844, Hristos a intrat în locul Prea Sfânt din sanctuarul din ceruri, în prezenta lui Dumnezeu, pentru a desfasura lucrarea de încheiere a ispasirii, în pregatirea venirii Sale". Cititorul nu poate sa nu observe cât de clar si subliniat se afirma acest lucru. Ioan Botezatorul "nu distingea clar cele doua faze ale lucrării lui Hristos, ca jertfa suferinda si ca rege victorios." Marea Lupta, pag. 136,137. Teologii nostri fac astazi aceeasi greseala, si nu au nici o scuza. Ei au o lumina pe care Ioan Botezatorul n-a avut-o.

Studiind aceasta parte a lucrării de ispasire, intram într-un domeniu specific adventist, care ne deosebeste de toate celelalte denominatiuni. Aceasta este contributia noastra unica în religie si teologie, cea care "face din noi un popor deosebit si confera caracter si putere lucrării noastre". Sfaturi pentru Editori si Scriitori, pag. 54. Tot aici, sora White ne avertizeaza sa nu "facem fara valoare adevarul despre ispasire, si sa distrugem încrederea în doctrinele pe care le-am considerat sfinte de când a fost primita solia celor trei îngeri".

Acesta este un sfat vital, scris pentru aceste timpuri, când unii dintre noi fac eforturi pentru a crea impresia ca suntem asemenea bisericilor din jurul nostru, un corp evanghelic si nu o secta. În vremea sa, Pavel a avut de înfruntat aceeasi erezie. El a fost acuzat ca este un

"ciumat", "mai marele sectei Nazarinienilor" (Fapte 24:5). În raspunsul sau înaintea lui Felix, Pavel marturiseste ca, dupa "calea pe care ei o numesc secta, slujesc Dumnezeului parintilor mei, crezând tot ce este în acord cu Legea si cele scrise în Prooroci". (Fapte 24:14 R.V.) În zilele acelea oamenii vorbeau cu dispret despre biserica adevarata, considerând-o o secta, asa cum fac si astazi. Pavel n-a fost deranjat de acest lucru. Nu ni se relateaza ca ar fi încercat sa faca ceva pentru ca Biserica Dumnezeului celui Viu sa fie recunoscuta drept un corp evanghelic de catre cei care calca în picioare Legea lui Dumnezeu. Dimpotriva, oricum ar fi fost numiti, el si "secta" lui, declara ca el crede "tot ce este scris în Lege si în Prooroci." (versetul 14).

Publicatia religioasa Christianity Today, în numarul din 3 martie 1958, afirma ca "astazi adventistii sustin cu tarie ca sunt într-adevar evanghelici. Ei creeaza impresia ca doresc sa fie priviti astfel." Mentionând cartea "Întrebari din doctrina", se spune ca acesta este "raspunsul adventistilor la întrebarea daca ar trebui sa fie priviti ca o secta sau ca una dintre denominatiunile evanghelice". Mai departe se afirma ca aceasta carte a fost publicata cu scopul de a convinge lumea religioasa ca suntem evanghelici, deci de-ai lor.

Este o situatie foarte interesanta si periculoasa. Asa cum îmi spunea una din oficialitatile bisericii noastre, care nu era de acord cu aceste lucruri, "Suntem pe punctul de a fi vânduti în josul râului" adica a fi vânduti ca sclavi. Ce priveriste pentru ceruri si pentru pamânt! Biserica Viului Dumnezeu, careia i-a fost încredintata misiunea de a predica Evanghelia oricarei fapturi de sub ceruri si de a chema pe oameni sa iasa din Babilon, sta acum la usa acestor biserici cerând permisiunea de a fi primita în rândurile lor. Cât de jos am cazut! Daca acest plan izbuteste, am putea deveni niste membri oarecare ai unei asociatii evanghelice, si nu o biserica distincta, Adventista de Ziua a Saptea. Aceasta este mai mult decât apostazie. Este lepadarea adventismului. Este rapirea unui popor întreg. Este negarea conducerii lui Dumnezeu din trecut. Este împlinirea celor scrise, cu ani în urma, în Spiritul Profetic: "Vrajmasul sufletelor cauta sa raspândeasca ideea ca o mare reforma urmeaza sa aiba loc în rândul adventistilor de ziua a saptea, si ca aceasta reforma consta în renuntarea la doctrinele care constituie stâlpii credintei noastre, si în angajarea într-un proces de reorganizare. Daca o asemenea reforma ar avea loc, ce ar rezulta? Principiile adevarului, pe care Dumnezeu, în înțelepciunea Sa, le-a dat bisericii ramasitei, ar fi distruse, Religia noastra ar fi schimbata. Principiile fundamentale care au sustinut lucrarea în ultimii cincizeci de ani vor fi socotite erori. Ar fi întemeiata o noua organizatie. Carti de o noua factura ar fi scrise. Un sistem de filozofie intelectuala ar fi adoptat. Nimic n-ar putea sta în calea noii miscari." Series B, No.2, pp.54,55.

"Nu va lasati înselati; multi se vor abate de la adevar, dând ascultare spiritelor înselatoare si doctrinelor diavolului. Avem înaintea noastra "alfa" (începutul) acestui pericol. "Omega" (sfârșitul) va fi de o natura mult mai surprinzatoare." Ibid. pag. 16.

"Când oameni care ocupa pozitii de conducatori si învatatori lucreaza sub influenta ideilor spiritualiste si a sofismelor, sa pastram oare tacerea de frica sa nu le lezam influenta, în timp ce sufletele sunt înselate?... Cei care se simt atât de linistiti privind lucrarea oamenilor care distrug credinta poporului lui Dumnezeu, sunt condusi de un sentiment iluzoriu." Ibid. pag.9.

"Avem nevoie sa ne împrospatam fortele. Suntem chemati la actiune vigilenta. Indiferenta si

trândavia vor avea ca rezultat pierderea religiei personale si a cerului... Mesajul meu catre voi este: Sa nu mai privim fara a protesta la pervertirea adevarului. Trebuie sa refuzam hotarât sa fim împinsi de pe platforma adevarului vesnic, care de la 1844 încoace si-a dovedit din plin valabilitatea". Ibid. pag. 14,15, 50.

"Am ezitat si am amânat sa transmit ceea ce duhul Domnului m-a îndemnat sa scriu. Nu doream sa fiu nevoita sa prezint influenta înselatoare a acestor sofisme. Dar, în providenta lui Dumnezeu, erorile care ar putea sa apara trebuie întâmpinate." Ibid. pag. 55.

"Ce influenta este cea care-i conduce pe oameni, în acest moment al istoriei noastre, sa lucreze pe ascuns si cu putere pentru a sfârâma temeliile credintei noastre, temeliile care au fost asezate la începuturile lucrării noastre prin studiul cu rugaciune al Cuvântului lui Dumnezeu si prin revelatie? Pe aceste temeliile am cladit timp de cincizeci de ani. Va mirati ca, vazând începuturile unei lucrari care vrea sa schimbe unii dintre stâlpii credintei noastre, am ceva de spus? Trebuie sa ascult porunca: "Înfrunt-o!" Ibid. pag. 58.

Toate acestea au fost scrise în întâmpinarea perioadei Alfa a apostaziei. Acum suntem în perioada Omega, despre care sora White spunea ca va veni si ca va fi "de o natura surprinzatoare". Aceste cuvinte sunt mai actuale decât oricând. Este cititorul unul dintre "cei care se simt linistiti privind lucrarea oamenilor care distrug credinta poporului lui Dumnezeu"? Ibid. pag.11. "Vom pastra tacerea de teama de a nu le leza influenta, în timp ce sufletele sunt înselate?" Ibid. pag. 9. Este timpul sa ne ridicam si sa le cerem socoteala. Sunt momente când înclin sa cred ca am ramas singur, asemenea lui Ilie. Dar Dumnezeu i-a spus ca mai erau înca alti sapte mii. Astazi sunt si mai multi, multumesc lui Dumnezeu. Ei trebuie sa se descopere singuri, si o vor face. Scrisorile pe care le-am primit sunt deosebit de încurajatoare. Regret foarte mult ca nu pot sa pot o corespondenta extinsa. Sunt supraaglomerat cu lucrul.

Moartea lui Hristos pe cruce corespunde momentului din ziua ispasirii în care marele preot înjunghia tapul pentru Domnul în curtea sanctuarului. Moartea tapului era necesara deoarece pentru a se face ispasire era nevoie de sânge. Dar moartea jertfei nu constituia ispasirea, desi era necesara si reprezenta primul pas. Sora White spune ca "ispasirea a început pe pamânt". Spiritul Profetiei, vol.3, pag. 261. Scriptura spune: "Sângele este cel care face ispasire" (Levitic 17:11). Si, desigur, nu putem avea sânge pâna nu a avut loc moartea. Dar fara stropirea sângelui, poporul ar fi în aceeasi situatie ca si atunci când, plecând din Egipt, ar fi înjunghiat mielul dar nu ar fi uns cu sânge usorii usii. "Când voi vedea sângele", spune Dumnezeu, "voi trece pe lângă voi".(Exod 12:13) Moartea era ineficienta daca nu era urmata de stropirea sângelui. Sângele este cel care conteaza.

Sângele este cel care trebuie aplicat, nu "un act", "un act mare", "un act sacrificial", "un act ispasitor", "actul de la cruce", "beneficiile actului de la cruce", "beneficiile ispasirii". Toate aceste expresii sunt utilizate în "Întrebari din doctrina", dar orice referire la sânge este evitata cu grija. Ceea ce trebuie aplicat nu este un act, oricare ar fi acesta. Este sângele. Si totusi, în cele 100 de pagini ale cartii, în care este tratata lucrarea de ispasire, nu se vorbeste niciodata despre sânge ca fiind aplicat sau folosit în cadrul slujbei. Este vorba de o neglijenta, sau este intentionat? Sustinem noi o ispasire fara sânge? Fratele Nichols afirma pozitia adventista corecta când spunea: "Noi credem ca lucrarea de ispasire a lui Hristos a fost începuta, si nicidecum sfârâita pe Calvar." Raspunsuri la obiectii, pag. 408. Aceasta carte a fost publicata

în 1952. Ar fi interesant de vazut ce va spune noua editie. Multi asteapta sa afle ce ar trebui sa creada despre aceasta problema.

ISPASIREA CU SÂNGE

Iata câteva declaratii din Spiritul Profetic privind ispasirea cu sânge:

"Isus a fost îmbracat în haine preotesti. El priveste cu mila spre ramasita, si cu o voce plina de compatimire striga "Sângele Meu, Tata, sângele Meu; sângele Meu, sângele Meu!" Early Writings, pag. 38.

"El vine în prezenta lui Dumnezeu ca Mare Preot al nostru, gata sa primeasca pocainta si sa raspunda rugaciunilor poporului Sau, si prin meritele propriei Lui îndreptari, sa le prezinte înaintea Tatalui. El Îsi înalta mâinile Sale ranite spre Dumnezeu si cere iertarea platita cu sângele Sau. I-am sapat în palmele Mele, spune El. Aceste rani care amintesc umilinta si chinurile Mele constituie un izvor nesfârșit de putere pentru biserica Mea." Spiritul Profetiei, vol.3, pag.261, 262.

"Chivotul care contine tablele legii este acoperit de tronul harului, înaintea caruia Hristos mijloceste cu sângele Sau, în numele pacatosului." Marea Lupta, pag. 415.

"Când, în serviciul tipic, marele preot parasea locul sfânt în ziua ispasirii, el mergea înaintea lui Dumnezeu pentru a prezenta sângele jertfei pentru pacat, în numele tuturor israelitilor care se pocaisera cu adevarat de pacatele lor. Astfel, Hristos a încheiat numai o parte a lucrarii Sale ca mijlocitor, pentru a începe o alta parte a acestei lucrari, si El înca mijloceste cu sângele Sau înaintea Tatalui, în numele pacatosilor." Ibid. pag. 429.

Hristos "slujeste acum înaintea chivotului lui Dumnezeu, prezentând sângele Sau în numele pacatosilor". Ibid. pag. 433.

"Hristos, adevaratul Mare Preot, prezinta sângele Sau înaintea Tatalui în numele pacatosilor, purtând în inima Sa numele fiecarui credincios pocait." Patriarhi si Profeti, pag. 351.

"Dupa înaltarea Sa, Hristos a mers înaintea lui Dumnezeu pentru a prezenta sângele Sau în numele credinciosilor pocaiti, dupa cum marele preot, în slujba sa zilnica, stropea sângele jertfei în locul sfânt, în numele pacatosului." Patriarhi si Profeti, pag. 357.

"Sângele lui Hristos, desi îl elibereaza pe pacatosul pocait de condamnarea legii, nu sterge pacatul; acesta ramâne în rapoartele din sanctuar pâna la ispasirea finala." Patriarhi si Profeti, pag. 357.

Si având în fata lui toate aceste declaratii, autorul cartii "Întrebari din doctrina" nu a mentionat nimic despre slujba cu sânge sau aplicarea lui.

ISPASIREA FINALA

"Tatal a ratificat legamântul pe care-l facuse cu Hristos, ca-l va primi pe omul pocait si ascultator, si îl va iubi asa cum L-a iubit pe Fiul Sau". Aceasta, dupa cum se afirma mai sus, cu conditia ca "Hristos sa-si sfârșeasca lucrarea si sa-si împlineasca angajamentul de a-l face

pe om mai curat decât aurul." HLL pag.790. "Hristos a garantat acest lucru". Spiritul Profetiei, vol. 3, pag. 250.

Când Hristos, în rugaciunea Sa de mare preot, spune: "Am sfârșit lucrarea pe care Mi-ai dat-o s-o fac", sora White explica: "El își cladise un caracter desavârsit în aceasta lume, ca exemplu de urmat pentru oameni". Spiritul Profetiei, vol.3, pag.260.

Dezvoltându-Si un caracter desavârsit, Hristos a demonstrat ca acest lucru este posibil. Dar puteau ceilalti sa faca acelasi lucru? Si aceasta trebuia demonstrat. Hristos garantase ca este posibil. Acum trebuia sa-Si împlineasca angajamentul.

Caracterul nu este înăscut. El este făcut, dezvoltat, construit prin multiple teste, ispite și încercari. Dumnezeu da întâi un test usor, apoi unul ceva mai greu, și altul cu încă puțin mai greu. Astfel, treptat, rezistentă la ispite crește, și, după o vreme, unele ispite încetează să mai fie ispite. Cineva poate duce o luptă grea cu tutunul; dar în cele din urmă învinge, și victoria lui este atât de completă, încât tutunul nu mai constituie o ispita pentru el.

Asa ar trebui să se întâmple cu orice ispita. Dar sfintirea nu poate fi atinsă într-o singură zi. "Mântuirea este procesul prin care sufletul este pregătit pentru ceruri". HLL, pag.330. Cineva poate obține victorii în fiecare zi, și totuși să n-o atingă. Chiar Pavel a trebuit să admită că nu "am atins-o deja, sau că am să ajung desavârsit". Dar exclama cu îndrăzneală: "alerg înainte, căutând să-l apuc, întrucât și eu am fost apucat de Isus Hristos".(Filipeni 3:12)

Hristos S-a angajat să-l facă pe om "curat ca aurul". În această lucrare omul nu trebuie să fie numai un instrument supus; el trebuie să participe activ la ea. Retineti următoarele citate: "Rascumpărarea rasei umane a avut drept scop să ofere omului o nouă sansă". MS. 14, 1898. "Planul de mântuire a fost conceput pentru a ridica rasa umană căzută și să dea omului o nouă sansă." Semnele Timpului, 26 aprilie 1899. Dumnezeu "a privit la Cel care murea pe cruce și a spus: "S-a sfârșit; rasa umană va avea o nouă sansă." Youth's Instructor, 21 iunie 1900. "Pentru a putea oferi pacatosului o nouă sansă, Fiul lui Dumnezeu S-a așezat în locul lui și a purtat pedeapsa faradelegii." Review and Herald, 8 februarie 1898.

"El a suferit în locul nostru pentru a ne oferi o nouă sansă." Special Instruction to the Review and Herald Office, pag. 28. "La fel cum Hristos a fost acceptat ca înlocuitor și garant al nostru, fiecare dintre noi va fi acceptat dacă vom trece testul și încercarea proprie." Review and Herald, 10 iunie 1890. "Mântuitorul a biruit pentru a arăta omului cum trebuie să biruiască." "Omul trebuie să lucreze cu puterea să omenească unită cu puterea divină a lui Hristos, pentru a rezista și a birui cu orice pret. El trebuie să biruiască așa cum a biruit Hristos... Omul trebuie să-și facă partea sa; el trebuie să fie biruitor în dreptul său, prin puterea și harul pe care Hristos i le ofera." Marturii vol. 4, pag. 32,33.

Hristos S-a angajat să-i facă pe oameni biruitori; El S-a pus garant pentru aceasta. Nu este o sarcină ușoară; dar lucrarea de ispasire nu poate fi încheiată înainte, sau fără ca El să împlinească acest lucru. Și astfel, Hristos continua să-și ducă la îndeplinire această sarcină. Din ultima generație de oameni, din rândul celor mai slabi dintre cei slabi, Hristos a ales un grup care să demonstreze că omul poate birui așa cum El a biruit. Hristos va fi îndreptățit și glorificat în cei 144000. Ei vor dovedi că este posibil că omul să ducă o viață plăcută lui Dumnezeu sub toate aspectele, și că omul poate, în cele din urmă, să stea "înaintea unui

Dumnezeu sfânt, fara mijlocitor." Marea Lupta, pag.614. Se spune despre ei ca "vor sta fara mijlocitor în mijlocul revarsarii finale a judecatilor lui Dumnezeu". Marea Lupta, pag.649.

"Ei sunt alesii, uniti cu Hristos în marea familie din ceruri. Ei au biruit, dupa cum si El a biruit." MS. 28 noiembrie 1897. Ne este adresata invitatia: "Acum, în timp de Marele nostru Preot face ispasire pentru noi, sa cautam sa devenim desavârsiti în Hristos." Marea Lupta, pag.623.

O TAINA

În epistola sa catre efeseni, apostolul Pavel prezinta aceasta lucrare ca fiind o taina. El spune: "De aceea va lasa omul pe tatal sau si pe mama sa si se va lipi de nevasta-sa, si cei doi vor fi un singur trup. Taina aceasta este mare - vorbesc despre Hristos si biserica." (Efeseni 5:31,32) Casatoria simbolizeaza aici unirea dintre Hristos si biserica, realizata prin ispasire. În conformitate cu aceasta imagine, la sfârșitul timpului de proba se face anuntul: "A venit nunta Mielului, si sotia Lui s-a pregatit... I s-a dat sa se îmbrace cu in subtire, stralucitor si curat; inul curat este neprihanirea sfintilor". (Apocalipsa 19:8) Dupa cum sotul si sotia sunt una, tot astfel Hristos si biserica sunt acum una. Ispasirea, adevarata ispasire, ispasirea finala, ispasirea deplina a fost facuta. "Familia din ceruri si familia de pe pamânt sunt una". HLL, pag.835.

CEI 144.000

Practic orice adventist a citit ultimele capitole din Marea Lupta, care descriu înspaimântatoarea lupta prin care va trece poporul lui Dumnezeu înainte de sfârșit. Așa cum Hristos a fost încercat la culme în ispitirea din pustie si în gradina Ghetsemani, tot astfel vor fi testati si cei 144000. Va pare ca sunt lasati sa piara, ca rugaciunile lor ramân fara raspuns, asemenea cererii lui Hristos din Ghetsemani. Dar credinta lor nu va ceda. Asemenea lui Iov, ei exclama: "Chiar daca ma va ucide, totusi voi nadajdui în El." (Iov 13:15).

Demonstratia finala a ceea ce Dumnezeu poate face din om va avea loc în ultima generatie, când omenirea este împovârata cu toate defectele si slabiciunile pe care rasa umana le-a acumulat în timpul a sase mii de ani de pacat si faradelege. Dupa cum spune sora White, ei poarta "rezultatele lucrarii marii legi a ereditatii". HLL, pag. 48. Slabiciunea umana va fi supusa celor mai puternice ispite ale Satanei, pentru ca puterea lui Dumnezeu sa se descopere în mod minunat. "Va fi un ceas de teribila agonie pentru sfinti. Zi si noapte ei striga la Dumnezeu pentru eliberare. Dupa toate aparentele, nu au nici o cale de scapare." Early Writings p.283.

Conform noii teologii pe care conducatorii nostri au acceptat-o si o sustin, cei 144000 vor fi supusi unor ispite incomparabil mai puternice decât cele întâmpinate de Hristos. Pentru ca, în timp ce ultima generatie va purta slabiciunile si patimile stramosilor, Ei pretind ca Hristos a fost scutit de toate acestea. Hristos, spunem noi, n-a mostenit nici una din patimile "care îi afecteaza pe descendentii naturali ai lui Adam". Întrebari din doctrina, pag. 383. De aceea El si-a îndeplinit lucrarea la un nivel mai înalt, cu totul diferit de cel al oamenilor care sunt nevoiti sa lupte cu patimile mostenite, si deci n-a cunoscut si n-a experimentat adevarata putere a pacatului. Dar nu de un astfel de salvator am eu nevoie. Am nevoie de Unul care "a fost ispitit în toate lucrurile ca si noi"(Evrei 4:15). Acest "surogat" pe care ni-l prezinta

conducatorii nostri trebuie respins si va fi respins. Multumim lui Dumnezeu ca "nu avem un mare preot care sa n-aiba mila de slabiciunile noastre; caci în toate lucrurile a fost ispitit ca si noi, dar fara pacat." (Evrei 4:15).

ACUZATIE LA ADRESA LUI DUMNEZEU

Dar mai este o problema cu aceasta noua teologie; ea îl acuza pe Dumnezeu ca ar fi planuit sa-i însele si pe oameni si pe Satana. Iata situatia:

Satana sustine în mod constant ca Dumnezeu ar fi nedrept în pretentia Sa ca omul sa îplineasca legea, acest lucru fiind imposibil de realizat.

Dumnezeu sustine ca este posibil, si, pentru a-Si dovedi afirmatia, S-a oferit sa-L trimita în lume pe Fiul Sau. Fiul a venit, a împlinit Legea, si l-a provocat pe om sa-L convinga de pacat. El a fost gasit fara pacat, sfânt si fara vina. El a dovedit ca legea poate fi tinuta, si pozitia lui Dumnezeu aparata; si ca pretentia Sa ca omul sa îplineasca poruncile Sale este justificata. Dumnezeu a iesit învingator, iar Satana a fost înfrânt.

Dar apare o problema; pentru ca Satana pretinde ca Dumnezeu n-a jucat cinstit. L-a favorizat pe Fiul Sau, L-a scutit de "efectele marii legi a ereditatii" carora le sunt supusi toti oamenii; L-a "scutit de patimile si întinaciunile care-i afecteaza pe descendentii naturali ai lui Adam". Întrebări din doctrina, pag. 383. El n-a scutit întreaga omenire, ci doar pe Hristos. Acest fapt invalideaza desigur lucrarea lui Hristos pe pamânt. El nu mai este, de acum înainte, acela dintre noi care a demonstrat puterea lui Dumnezeu de a-l pazi pe om de pacat. El a fost un înselator, pe care Dumnezeu L-a tratat preferential, si care n-a fost afectat de patimile mostenite, asemenea celorlalti oameni.

Satana nu prea întâmpina dificultati în a-i face pe oameni sa accepte aceasta parere; Biserica Catolica o accepta; la timpul cuvenit, evanghelicii si-au dat consimtamântul, iar în 1956 conducatorii Bisericii Adventiste au adoptat si ei acest punct de vedere. Problema "scutirii" este cea care l-a determinat pe Petru sa-L ia pe Hristos deoparte si sa-I spuna: "De parte de Tine lucrul acesta, Doamne, sa nu Ti se întâmple asa ceva!", fapt care L-a mâniat atât de tare pe Hristos, încât i-a spus lui Petru: "Înapoia Mea, Satano!" (Matei 16:22,23) Hristos n-a dorit sa fie scutit. El i-a spus lui Petru: "Nu cunosti lucrurile care sunt de la Dumnezeu." Tot astfel si astazi sunt unii care nu percep lucrurile lui Dumnezeu. Ei gândesc ca este doar o problema de semantica. Dumnezeu sa aiba mila de ei si sa le deschida ochii asupra lucrurilor Sale. Prin aceasta capitulare a conducatorilor adventisti în fata monstruoasei doctrine a unui Hristos "scutit", ultima "reduta" din calea Satanei a fost abandonata. Ne rugam din nou ca Dumnezeu sa-si salveze poporul.

Am fost întrebat ce ma astept sa obtin. Nu sa "câstig" vreo disputa. Sunt un pastor adventist de ziua a saptea, a carui lucrare este sa predice adevarul si sa combata eroarea. Biblia este în mare parte o relatare a protestului martorilor lui Dumnezeu împotriva pacatelor bisericii si a greselilor ei evidente. Practic toti protestatarii si-au semnat marturia cu sângele lor, iar biserica a mers mai departe pâna când Dumnezeu a intervenit. Tot ce spera Pavel era ca poate "va salva pe unii".(1Corinteni 9:22) Practic toti apostolii au murit ca martiri, iar Hristos a fost atârnat pe lemn. Au trecut patruzeci de ani pâna sa vina nimicirea. Dar când

Dumnezeu a intervenit, El si-a facut pe deplin lucrarea.

Aceasta denominatiune are nevoie sa se întoarca la instructiunile date în 1888, care au fost dispretuite. Avem nevoie de o reforma în organizatie, care sa nu permita câtorva oameni sa dirijeze orice miscare din orice colt al lumii. Avem nevoie de o reforma care sa nu mai permita ca numai câtiva oameni sa administreze toate fondurile, asa cum se întâmpla acum. Avem nevoie de o reforma care sa nu permita oamenilor sa cheltuiasca milioane pentru institutii neautorizate prin votul constituantei, în timp ce câmpurile misionare sufera din lipsa minimului necesar. Avem nevoie de o schimbare în accentul care se pune pe promovare, finante si statistici. Avem nevoie sa resezam Scoala de Sabat pe locul care i se cuvine în lucrarea lui Dumnezeu. Avem nevoie sa punem capat spectacolelor si meselor care au loc sub pretextul strângerii de fonduri în scopuri bune. Avem nevoie sa terminam cu anunturile saptamânale din biserici, care abia mascheaza reclamele. Si aceasta lista poate fi mult largita. Dar toate acestea, desi importante, sunt totusi lucruri minore. Cel mai mult avem nevoie de reforma în viata personala si de nastere din nou. Daca liderii nostri nu ne vor conduce la aceasta "ajutorul si izbavirea vor veni din alta parte". (Eстера 4:44) Eu sunt optimist, rugându-ma pentru pacea lui Israel. -- M. L. Andreason